

Fecske

Minden helyi, vidéki és külföldön élő
olvasónknak, támogatóknak, munkatársunknak
és barátunknak kellemes ünnepeket,
erőt, egészséget kíván a
Fecske szerkesztősége és
a Zöld Dombok.

A HELYI KÖZÖSSÉG HÍREI

- november 18.-án, immár VII. alkalommal került sor a hagyományos kispályás labdarúgó torna megszervezésére, melyen testvértelepüléseink és a bácsfeketehegyieket vendégül látó települések csapatai vesznek részt. Ezek pedig: Ruzsa (HU), Torda (SRB), Zentagunaras (SRB), Bácsfeketehegy (SRB), és

Bácsfeketehegy Old (SRB). Az igazán sportszerű mérkőzések után, a következő eredmény alakult ki:

I. Bácsfeketehegy

II. Torda

III. Zentagunaras

Kihasználnám az alkalmat, és megköszöném Szakács Géza „bácsinak” a bírói feladat szakszerű ellátását, valamint voluntőri munkáját!

- a bácsfeketehegyi Helyi közösség Tanácsának 2018. október 11-ei döntésének értelmében parkolók megépítésére került sor a Helyi közösség (Testvériség utca 30.) és a Kultúrotthon (JNH 24.) épületei előtt, melynek keretein belül a beomlott, az esővíz elvezetését akadályozó bejáratot is szanáltattuk, megfelelő átmérőjű betongyűrűk elhelyezése által.

- a tervekkel és a határidővel összhangban folynak a munkálatok Lenin utcában található BF04/17 kút és a kútház megépítésén, melyek befejeztével már csak a meglévő vízhálózatra való rácsatlakozás marad hátra.

Itt szeretném megemlíteni, hogy az idei évben ez már a második kút, melyek által településünk vízellátása jelentős mértékben javult. Vízmennyiség hiányától ettől kezdve nem kell tartanunk, azonban még egy nagy feladat előtt állunk: ahhoz, hogy a vízellátás folyamatos, akadálymentes legyen, a Helyi

közösség által kidolgoztatott tervdokumentációval, amely a meglévő vízhálózat cseréjére vonatkozik - tudjunk sikeresen pályázni, a régi és elavult vezetékeket kicserélni, mert csak így lehetséges elkerülni a mindannyiunkat bosszantó mindennapi javításokat, melyeket csakis a vízellátás periódusos

szüneteltetésével lehet elvégezni. Megértésüket továbbra is köszönjük és nagymértékben értékeljük!

- pozitív elbírálásban részesült a községi turisztikai szervezetünk pályázata, melynek köszönhetően hamarosan kidolgozásra fog kerülni az a Tér rendezési tervdokumentáció, amely felkarolja a Kultúrotthon, a nyári színpad, a színház és a tekepálya körüli - közti területet. Amint ez elkészül, módunkban lesz pályázni a szükséges pénzeszközökre.

Végezetül pedig, magam és a bácsfeketehegyi Helyi közösség munkatársai nevében, kellemes karácsonyi ünnepeket és békés, boldog új évet kívánok!

Juhász Attila

AZ IZIDA HÍREI

Sokadszor a témáról... Hogyan reagál a társadalom a „másság” elfogadására?!

Szükséges, hogy elérjük életünkben az érzést, hogy nem vagyunk egyedül, hogy a szülők nagyfokú szakmai és lelki támogatást kapjanak a rászoruló gyerekek nevelésére, legyen szó érzelmileg sérült, vagy hiperaktív, tanulási akadályokkal élő gyerekek, fiatalok. Gyakran találkozunk érintett emberekkel, akik csupa pozitívumot meséltek, elfogadják a rá szabott életfeltételeket. Meg kell adni a reményt az embereknek! Ne elégedjünk meg azonban az időnkénti pénzbeli juttatásokkal, adjuk meg a jogot minden sérült családtagnak, hogy aktív tagja legyen a társadalmunknak. Élő példa, hogy az „Izida” egyesület keretein belül működő napközis foglalkozásokon ahol a programok hozzájuk, róluk szólnak, és a nevelők figyelnek rájuk, hogy segítsenek minden felhasználónak, minden felhasználó tanuljanak újat, vegyenek részt különböző programokon és kapcsolatot tartsanak más, hasonló jellegű egyesület tagjaival. Ezzel erősebbnek érezzük magunkat. Tudjuk azt, hogy sérült gyermeket nevelő szülőként rengeteg dologért meg kell harcolni.

Érzem én is sokszor, hogy nem elég, hogy ez a sors jutott nekem, néha minden nap, minden apróság küzdelemmé válik. Ez rengeteg erőt emészt fel, és sokszor úgy érzem, hogy hajsza! híján már fel is adom. Seholy a kiút, és nem tudom, mit kellene tennem. Sodródok az árral, és fogalmad sincs, hogyan kapaszkodjak meg. Időnként segítséget várunk mindannyian! De sokszor csalódunk. A legrosszabb az, hogy nem tudjuk, mi jöhet még. Azonban a fo-

gyatékos-csapda lényege, hogy beszűkíti az életeink minden értelmében. Akkor kerülünk bele, amikor elhatározzuk, hogy mindent megteszünk a gyermekünkért, és ezen kívül semmi nem számít. Teljes mértékben alárendeljük magunkat ennek a feladatnak, és az életünk többi része sorvadni kezd. Kishegyes község támogatja a fogyatékos emberek teljes életútját. December 3-a a Fogyatékos Emberek Világnapja alkalmából fogadást rendezett részünkre és reméljük, hogy jövőre is tovább folytatódik a program, melynek keretében közelebb kerülünk egymáshoz.

A Munka-, Foglalkoztatás, Hátrányos és Szociális-ügyi Minisztérium által támogatott pályázatunk lehetővé tette, hogy új programot indítsunk a napköziben. Az új program a JOGA valamint egyéni és csoportos pszichológiai terápia. A programot Milena Milošević újvidéki pszichológus vezeti. A napközis foglalkozások résztvevők két csoportban vettek részt ma, míg az egyik éppen jógázott a másik csoport kézműveskedett Major Márta vezetésével.

Mikulás is érkezett hozzánk, elkísérte „Karlo Veliki” bűvész, aki mosolyt varázsolt minden felhasználónk arcára. Igyekeztünk kis versikével mi is hozzájárulni a program sikeréhez.

Sokat utazunk, decemberben Topolyán a MS Kis Bácska programjában vettünk részt, ma pedig Újvidéken jártunk a Dél-bácskai Disztrófiás Betegek Egyesület, (körzeti szervezetének) programjában. Ezek a találkozások nagyon sokat jelentenek egyesületünk működésében, alkalom van a tapasztalatcserére, ismerkedésre. Ez alkalommal találkoztunk Borislava Perić-Ranković-al a világ legjobb

kerekas székes asztaliteniszezőjével is. Nagy öröm volt nekünk és bizonyíték arra, hogy a sok munka mindig meghozza az eredményt, csak kitartás kell! Ebben a reményben kívánunk minden kedves olvasónak...

Kellemes Karácsonyi Ünnepeket és Boldog Új Évet kívánunk!

P.J.

A GAZDAKÖR HÍREI

Fogadják szeretettel gazdasági évváró gondolataimat egy-néhány sorban.

Mindannyian részesei voltunk benne, akik a mezőgazdaság bármely ágazatában tevékenykedünk, hogy ez az év sok szélsőséges helyzetekben megpróbált bennünket. Nem voltak egyszerűek a tavaszi vetési feltételei. Utána következett az esős aratás. Ebből pedig következett a nagyon erős gyomosodás minden haszonnövényben.

Sok pénzt kellett költenünk a gyom irtószerre, ehhez még hozzá kell adni a gombaölőszereket és az üzemanyag költségeit. Így az eseményekhez nem tudok semmilyen megfelelő kifejezést sem találni, ami a

Jött ezután az ősz, és a sikeres terménybetakarítás után jött három puskaporszáró hónap, ami nagyon megnehezítette az őszi kalászosok, valamint az olajrepcé magágyának előkészítését. Porba vetettünk, és ahhoz a kevéshez kicsi a reményünk, hogy jövőre jó termést arassunk.

Így nekünk nem maradt más csak a fáradságos igyekvő és hozzáértő munka meg a szebb jövőbe vetett hitünk.

Újabban a Vajdasági Agrárszövetkezet támogatásával falugazdászunk is lett Fekete Andor személyében, bátran fordulhatunk hozzá tanácsért. A Helyi Közösség épületében a Gazdakör irodájában hétfőn szerdán és csütörtökön tart fogadóórát.

nyomdafestéket el tudná tőni.

Ami igaz, szinte minden kultúrnövény, eredményes hozamot hozott, de ezután jött a munkánk leértékelése az árú átvevésekor való óriási százalékban való depressziójával.

Piacgazdaságról beszélünk a terményárak meghatározásánál, de sajnos az én szerény közigazdasági ismereteim szerint, amit ezen a téren régen tanítottak, az ma is érvényes kellene, hogy legyen, de sajnos a nagyok szerint nem érvényes. Az állam dolga lenne, hogy a piacgazdálkodás rendszerében is egyenesbe hozza az árakat az adó és vámpolitikával, nem utolsósorban egy tisztességes támogatással és reális tartalékalappal. Sajnos az állambácsi részéről semmi a fentiekkel kapcsolatos segítséget nem tapasztaltunk, így a minimálbérért kell küzdenünk, főleg a kisgazdaságoknak.

Magyarországi mezőgazdasági tapasztalatokkal lesz felvértezve, amit különböző szemináriumokon tanult meg, de a hazai pályázatok elkészítésében és még sokban másban is segítségét kérhetik.

Végül még idézném, egy a topolyai Trezornál a talajvíz lecsapolással kapcsolatosan kivetett járulékot befizető gazda fogai között kiszűrt igaz, de fájó megjegyzését, hogy ha annyi vizünk lett volna, amennyit itt megfizettettek velünk, e semmiért, akkor a Duna sem apadt volna így le, hajózható volna.

Ezekkel az összekuszált gondolatokkal kívánok: szebb jövőt, áldott Karácsonyi ünnepeket, és kiszámíthatóbb boldog új évet 2019-ben.

OK

Év végi munkák Bácsfeketehegyen

A szokatlanul enyhe időjárásnak köszönhetően a bácsfeketehegyi Helyi közösség még így, az év vége felé közeledve is teljes gőzzel dolgozik. Ennek bizonyítéka, hogy két parkoló bővítésére is sor került. Az egyik parkoló az óvoda és a Helyi közösség közötti részen található. Ennek a parkolónak a kiépítése illetve bővítése nagyon fontos volt, hogy ezáltal az út azon szakasza tehermentesítve legyen és hogy a gyerekek és szülők szempontjából biztonságosabb legyen a közlekedés. A másik parkoló a Kultúrotthon előtt került kiépítésre, ami szintén a régi tervek egyike volt a Helyi közösség számára. A munkálatok saját forrásból, a helyi a járulékból lettek finanszírozva.

Fontos továbbá megemlíteni, hogy az új BF4-es kút körüli munkák is lassan a végéhez közelednek. Hamarosan megtörténik az új kút vízhálózatra kötése, a földmunkálatok és a csövek lefektetése is megtörtént valamint felépült a kútház is. A tervek szerint, újévig üzembe kerülhet a kút.

A helyi közösségek a Komunál Közvállalattal karöltve az idén is megszervezték az ingyenes avarelhordást. Október 26-tól kezdve november végéig minden hétfőn és pénteken elszállítják a zsákokba gyűjtött avart. Az avarelhordás ingyenes a polgárok számára, mert az akciót a helyi közösségek finanszírozzák.

Forrás: Magyar szó

Vöröskereszt hírei

A vöröskereszt, továbbra is szerényen végzi tevékenységét, a cukorbetegség szűrésével kapcsolatban, mind a három helyiségben a község területén. Megkezdődött a meleg étel kiosztása is a rászorultak számára. Falunkban 28 rászorult 58 porciót kap szerdán, csütörtökön és pénteken, reggel 9 és 10 óra között. Ugyanitt a Helyi közösség épületében használt ruhákat is lehet válogatni.

A Vörös Kereszt községi és helyi szervezete, mindenkinek kellemes Karácsonyt és boldog újévet kíván .

szerk.

A nyugdíjas egyesület hírei

A nyugdíjasokat is érinthetik úgymond közönséges problémák. Ilyen volt, hogy mint jogi személyt (intézményt) hivatalosan meglátogatta az egészségügyi felügyelet, vagy ahogy közönségesen ismerjük őket az inspekció. Mi okból? Először is, mert a keretein belül létező vendéglátói tevékenységet folytatnak. Ennek szabályos tevékenységének ellenőrzése a feladatai közé tartozik. Sajnos az ide tartozó mellékhelységek, mivel elavultak és az idő múlásával tönkrementek, nem felelnek meg a törvényes elvárásoknak. Ha ezek nem lesznek kiküszöbölve, akkor a létesítmény tevékenységét megszüntethetik.

Jogos. A vezetőség ezért mindent megtett, hogy ez ne következzen be és a sok közbenjárás után, nagyon sok kellemetlenséget is túlélve, a jó szándékú embereknek köszönve, a helyzet meg lett oldva. Szerencsére a falunk nem lett szegényebb egy vendéglátó létesítménnyel, ahova a nyugdíjasok is

betérhetnek.

Évi rendes közgyűlésüket december 21.-én fogják megtartani az Izidásokkal együtt, ami már tradíció.

Mindenkinek boldog Újévet és kellemes Karácsonyi ünnepeket kívánnak.

ÉP TESTBEN, ÉP LÉLEK

KÉZILABDA

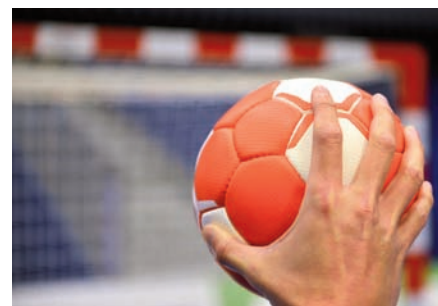
Befejeződött az őszi bajnoki idény. Csapatunk sok probléma után a harmadik helyen végzett az Első liga északi csoportjában. Hét meccset megnyert, egyet döntetlenül játszott, hármat pedig elveszített. A gólarány 302:277, vagyis + 25. Az egyetlen itthon nyerő csapat a veretlen bajnok Kikinda volt...

LABDARÚGÁS

A labdarúgók is befejezték az őszi szezont, a hetedik helyen. Hatszor győztek, öt meccs volt döntetlenül, míg négyet elveszítettek. Gólarányuk 28:23, tehát pozitív 5 gól....

TEKE

A JADRAN sajnos továbbra is a sereghajtók között szerepel, pedig már van saját pályája. Igaz két meccset megnyert, de a többit elveszítette. Így négy ponttal indít januárban a tavaszi szezonban...

Sok sikert a tavaszra, jó egészséget és boldog újévet kívánunk.

EGYHÁZTÖRTÉNETI KÖNYVBEMUTATÓ

November 21-én mutatták be Besnyi Károly helytörténész: „A későbbi kor tanúságára” című hiánypótló egyháztörténeti könyvét a helybeli református egyházközség gyülekezeti termében.

Budapesten.

A könyv hiánypótló egyháztörténeti kiadványnak számít, hiszen olyan adatokat, információkat közöl, amelyek egyáltalán nem, vagy csak részben ismeretesek vidékünkön.

A szerkesztő a könyvben, Szász Károly dunamelléki püspök 1885-ös vizitációjának részleteit tárja az olvasó elé.

A püspöki látogatás a megjelölt évben elsősorban a Bácska és Szerémség területén található magyar és

A könyvet Orosz Attila helybeli lelkipásztor – esperes bevezetője után, mgr. Pastyk László irodalom és helytörténész, valamint Dr. Zalatnay István a budapesti erdélyi gyülekezet lelkipásztora, egyetemi docens, a könyv egyik recenzense méltatta.

német ajkú református gyülekezeteket érintette. Besnyi Károly forrásanyagként felhasználta többek között, Szász Károly püspök naplóját, feljegyzéseit, valamint a korabeli lelkészi jelentéseket is.

Ezek elsősorban a Dunamelléki Református Egyházkerület Ráday Levéltárában található meg

A helybeli gyülekezeti tagok mellett jelen voltak még valamennyi érintett gyülekezet képviselői is.

Orosz Attila

AKKOR GONDOLKOZZUNK...?

GYŐZTESEK(?), VESZTESEK(?)

(értik, fogják, de talán nem is fontos?)

Indításként, hogy emészthető legyen a téma, fogadjanak el (szilveszteri kabaré helyett) egy régi szovjet viccet.

Pártkongresszus van. A szovjet rendőr bemegy az őrsre, szolgálatát felvenni, sajnos gyűrött mundérban. Kiszúrja a főnöke és egyből lekaptá a tíz körmérőlt: hogy nem szégyelli magát, hogy a pártkongresszus idején, ő vasalatlanul jön be munkára. Hogy tudja ezt megmagyarázni? Tudja főnök elvtárs, a pártkongresszus mindennek az oka. Micsoda? - üvölt a főnök. Hát úgy volt, dadogja a rendőr, bekapcsoltam a tv-t, pártkongresszus, majd a rádiót, pártkongresszus, kinéztem az ablakon, a plakáton pártkongresszus, hát a vasalóhoz már nem mertem hozzányúlani...

Igen, a múlt hónap, de már majdnem az egész mögöttünk álló év a nagy, vagyis az első világháborúval, volt tele. Akár melyik csatornára váltottam, nem úsztam meg nélküle. A vasalót én sem kapcsoltam be (!). Jó, jó, mégis a százéves évforduló azért mégsem semmi. Igen. Emberként kevesen is éri meg. Itt gratulálok Irmánknak, de valahogy Ő nem is nagyon emlékszik arra az időre. Valahogy, ha itt pár ezer ember közül, csak egy ember egyidős a dolgokkal, máshol még egy sincs, akkor honnan, és hogyan szedik elő az igazságot.

Egyszerűen, bizánci módon, mint bíborban született Konstantin császár (már volt róla szó, igaz negatív szerepben), aki átírta a történelmet, úgy, ahogy neki megfelelt. Ezer év után ugyanez történik, így jajj, a veszteseknek...

Tehát, ki nyert, és, hogy ki vesztett, azt mindig más határozza meg, az aki akkor győzött, vagyis, aki továbbra is jó oldalon áll.

Antant, majd Kisantant is, de nyerőek-e? Jó-e nekik a „nagy” győzelmeik után a „nagy” nemzeti országaik, „nyert” területeik népeik???

Mit csinálnak a „szerzett” nemzeti kisebbségeikkel. A más kultúrákkal, mint sajátjal való hencegéssel. Igen, ők voltak, akik a középkorban ezüst késsel és villával ettek,... ma meg valahogy olyan barbár módon kézzel (lábbal) cibálják a sült malac cupákját,... tőlem, ha jól esik nekik, hát váljon egészségükre.

„Azok”, mindannyian jogosan nyertek, történelmi igazságtalanságokat javítottak ki. Mi, veszítettünk, majd amit kaptunk azt meg is érdemeltük, vagy nem? Ja, az első világháború, maga után vonzotta a másodikat.... ez, (kérem, azt aki tesz róla,) ne húzza majd maga után a harmadikat, vagy valami más bibliai csapást...

Hogy, hogy volt, azt akkor tudják, ha megélték, hogy,

hogyan volt. Ha nem, akkor meg élvezzék a különböző források különbözőségét, és a szerintük legszebbet, legelőnyösebbet, legjobbat tartsák igaznak.

Nagy ünnepség volt a Délvidék százéves csatlakozása Szerbiához, a nagy össznépi tanácson, ahol azt mondják, hogy volt egy magyar is, de csak egy, de az nem biztos, hogy magyar volt. Igen még mi magyarok sem vagyunk egységesek e témában. Minden sajnós nézőpont kérdése, ki és honnan nézi, kitől hallotta a történetet, „mesét”.

Ilyen az amikor mesélik az államalkotók a huszadik század történetét, hogy az ő nagyapjuk szerint mi az ami volt, és mi az igazság, hát én nem fogadhatom el. Igen, én nem ismer(t)em az ő nagyapjukat, aki azt mesélte nekik, hogy 1918 őszén ők szabadították fel Szabadkát és tették Subotica-vá, tudom, nagyanyá(i)m a következő mesét mesélték nekem.

Éltünk boldogan békességben császáruink alatt 1918 őszének végéig, mikor megtámadtak bennünket a szerbek meg a románok. Majd 1941 húsvétjkor a mieink felszabadítottak bennünket. Majd 1944-ben szüret után, a törés előtt megszálltak bennünket megint a szerbek az oroszokkal, akik kimentek, de a szerbek ma is itt vannak.

Oszt most mi a baj?

Most semmi, de ne legyen rosszabb se.

Magyarországnak megoldódott a kisebbségi politikájának kérdése, a szomszéd országoknak meg megszülettek. Na itt ki a vesztes? Montenegrót győztessé tették létének elvesztésével, na, de a győztes, ma már minden akkori szerzeményének elvesztését élte meg a század végére. (Pardon, Délvidéket nem, csak a többi...)

Van még sok dolog...csak azért nem minidig a szomszéd fűje a zöldebb... vagy nem tudhatjuk, hogy ami ma rossz, az majd miért lesz egyszer jó?

Jövőre lesz a szerb ortodox egyház nyolcszáz éves...boldog újévet kívánok...

Akkor gondolkozzunk

Bíró Csaba

A könnyebb továbbtanulásért

Kishegyes község önkormányzata a 2018/2019-es tanévben is ösztöndíjjal támogatja a község egyetemistáit.

Az egyetemisták ünnepélyes keretek között a hétvégén írták alá az ösztöndíjszerződést az önkormányzattal. Az eseményen jelen volt Marko Lazić, Kishegyes község polgármestere, Szűgyi István, a községi képviselő-testület elnöke, és Kovács Károly, a polgármester ifjúsági ügyekkel megbízott segédje. Kovács Károly arról számolt be a médiának, hogy a

átlagosztályzattal kell rendelkezniük, és nem ismételtetik az adott évet. Hasonló kritériumok vonatkoznak a külföldön tanuló egyetemistákra is, a Magyarországon tanulóknak 3,5-ös átlaggal kell rendelkezniük. A külföldön tanuló egyetemi hallgatóink zöme Magyarországra jár iskolába, de van olyan egyetemistánk is, aki Svédországban tanul. Fontos még megemlíteni, hogy az önkormányzat nem csak a középiskolások, hanem az egyetemisták utaztatását is támogatja. Ehhez kritérium, hogy a hallgató napi szinten utazzon és ne legyen bentlakó, illetve más

kishegyesi önkormányzat már hosszabb ideje ösztöndíjjal támogatja az egyetemistákat.

– Az önkormányzat minden évben ösztöndíjpályázatot ír ki egyetemisták számára. Az idei évben a pályázat keretösszege közel 2,5 millió dinár. Az ötven beérkezett kérelemből 45-öt tudunk pozitívan elbírálni, vagyis ennyi egyetemistát tudunk támogatni. Ebből a 45-ből 44 rendes egyetemi tanulmányait végzi idehaza vagy külföldön, egy pedig doktoranduszi képzésen van. Fontos elmondani, hogy egyetemistáinknak ez nagy segítség, ugyanis havi szinten 6000 dinárt kapnak az önkormányzattól – számolt be Kovács, majd arról is szólt, hogy a kedvezményezett egyetemistáknak számos feltételnek kellett eleget tenniük.

– A Szerbiában tanuló egyetemistáinknak 8-as

állami intézménytől ne kapjon ösztöndíjat – mondta el a polgármester segédje.

Az önkormányzat által odaítélt ösztöndíjnak hazahívó szerepe is van, a külföldön tanuló egyetemisták esetében. A cél, hogy a külföldön megszerzett tudást idehaza hasznosítsák, fogalmazott Kovács, majd arról is szólt, hogy az önkormányzat ösztöndíja összhangban van a Magyar Nemzeti Tanács ösztöndíjával. Ez azt jelenti, hogy egyik sem zárja ki a másikat, vagyis az egyetemista mindkettőt kaphatja. A magyar hallgatók esetében ez hathatós segítség, hangoztatta a polgármester segédje.

L.J.

Forrás: Magyar Szó

Anyaországi támogatás Bácsfeketehegynek

Kocséri vállalkozók értékes ajándékokkal lepték meg az óvodát.

Bácsfeketehegy és a magyarországi Kocsért több mint 10 éves barátság köti össze, amit négy éve testvértelepülési szerződéssel is szentesítettek.

Ennek a testvéri kapcsolatnak a jegyében a kocséri önkormányzat és az ottani vállalkozók már több éve karácsonyi ajándékkal lepik meg a bácsfeketehegyi Meggy óvodát. Ez a nemes gesztus az idén sem

szeretik. Mire kikerülnek az oviból, mindannyian tudnak biciklizni, mert nagyon fejleszti az egyensúlyérzékét – mondta el a polgármester, majd arról is beszámolt, hogy az ajándékokra a pénzt nagyrészt a Kocsér községben működő vállalkozók adták össze. Rapi Zoltán vállalkozó már harmadik éve szervezte meg a gyűjtést, és az önkormányzat is csatlakozott.

– A barátság nemcsak arról szól, hogy mulassunk egy jót. Az is fontos természetesen, de vállalkozóink azt gondolták, hogy összegyűjtenek egy kis pénzt, hogy szebbé, jobbra tegyék az itteni óvoda mindennapjait – fogalmazott Bodnár.

Bácsfeketehegy és Kocsér között már 14-15 éve létezik baráti kapcsolat, és szívesen járunk egymáshoz – mondta el Bojtos Béla, a bácsfeketehegyi helyi közösség tanácsának elnöke.

– Először a kocséri és a bácsfeketehegyi iskola kötöttek testvériskolai szerződést, majd eljött a testvértelepülési szerződés ideje is. Ezzel hivatalos formátadtunk barátságunknak, és a közös pályázás is lehetővé vált. Nagyon jó az együttműködésünk, és szívesen látogatjuk egymás rendezvényeit – mondta el Bojtos, majd arról is szólt, hogy nagyon hálásak a kocséri vállalkozóknak.

maradt el, a vállalkozók küldöttsége tegnap értékes ajándékokkal érkezett a bácsfeketehegyi óvodába.

Bodnár András, Kocsér község polgármestere arról számolt be lapunknak, hogy immár harmadik éve ajándékozták meg a bácsfeketehegyi óvodát.

– Olyan dolgokat vásárolunk az óvodának, amire éppen szükségük van. Az óvónők munkáját szeretnénk megkönnyíteni, illetve azt elérni, hogy a gyerekek jól érezzék magukat az intézmény falai között. Az idén megkértük a bácsfeketehegyi helyi közösség titkárát, hogy érdeklődjék meg, mire van szüksége az ovinak. Ők azt kérték, hogy laptop, futókerékpár vagy kivetítőtábla közül hozzuk valamelyiket, de mi úgy döntöttünk, hogy mindhárommal meglepjük őket. Hoztunk egy laptopot, egy vetítőtáblát, illetve hét futókerékpárt. Ez utóbbi a kocséri óvodában is van, és a gyerekek nagyon

– Nagyon szép dolog, hogy az ottani vállalkozók úgy gondolták, gyűjtést szerveznek az itteni óvoda számára. Az különösen dicséretes, hogy nemcsak úgy adnak valamit, hanem minden évben megérdeklődik, mire van szüksége az óvodának. Nemcsak látásra hoznak valamilyen ajándékot, hanem olyan dolgokkal lepnek meg bennünket, amire valóban szükségünk van – mondta el a tanácselnök, majd hozzáfűzte, hogy mind Bácsfeketehegy, mind az óvoda nagyon hálás az ajándékokért.

L.J.

Forrás: Magyar Szó

SZ.T.E. Nyílt Nap

2018. november 29-én középiskolások száza-
it várták a SZ.T.E. József Attila Tanulmányi és
Információs Központban. A Nyílt Nap alkalmával a
leendő hallgatók és spontán érdeklődők is infor-
málódhattak, hiszen az egyetem hallgatói készsége-
sen válaszoltak kérdéseinkre.

A topolyai Dositej Obradović Gimnázium és
Közgazdasági Iskola diákjainak érdeklődését is
felkeltette e rendezvény, így csütörtök reggel osz-
tálytársaimmal buszra ültünk, és Szeged felé tartot-
tunk. A közel két és fél órás buszút után célba értünk,
és kezdődhetett a nap, amit a híres-nevezetes Árkád-
ban indítottunk, egy könyvesboltban. A Bölcsész-
és Társadalomtudományi Kar bemutatója 11:45-kor
kezdődött, tehát el is indultunk a József Attila
Tanulmányi és Információs Központba, ahol az
előadás kezdetéig különböző standoknál különböző
karok diákjai tájékoztattak bennünket, és szívélyesen

domány, néprajz, pszichológia, pedagógia, magyar
alapszak, informatikus könyvtáros, történelem,
régészet, szabad bölcsészet és szociológia. Egy böl-
csészahallgató pedig elmesélte, milyen szegedi
egyetemistának lenni, és miért válasszuk Szegedet. A
kar bemutatása után a kollégiumok standjai felé vet-
tük az irányt, és meghallgattuk a kollégisták tapaszt-
alatait, és szórólapokat is hoztunk.

Az egyetemet elhagyva visszatértünk az Árkádba, és
ebédeltünk egy jót, amit egy pompás fánkkal
koronáztunk meg. Miután jóllaktunk, a Dóm tér felé
indultunk, ahol a karácsonyi vásárban
gyönyörködtünk, a forralt bor illata és az ünnepi
dekoráció karácsonyi hangulatba hozott bennünket.
A napfényes délután rövidesen véget ért, a buszál-
lomásra menet egymás élményeit hallgattuk, 15.40-
kor pedig hazaindultunk.

válaszoltak kérdéseinkre. Az előadás a kongresszusi
teremben került megszervezésre, melyben annak
ellenére, hogy előzőleg regisztráltunk, nem maradt
hely számunkra, így egy kisebb teremben kaptunk
helyet, ahol vetítőről nézhettük az előadást. A bemu-
tató során bővebben betekintést nyerhettünk a kar
szakjaiba - lingvisztika, kommunikáció és médiatu-

Mindenkit buzdítok arra, hogy látogasson egyetemi
nyílt napokat, hisz minél előbb megtaláljuk a nekünk
való szakot, annál hamarabb elkezdhetjük a
felkészülést a felvételire.

Bede Noémi

„Könyvtár, ami összeköt”

Csipegetnivaló a Budapesten töltött egy hónapból

Július végén jött az örömhír e-mail formájában, miszerint sikeresen pályáztam a „Könyvtár, ami összeköt” – Kárpát-medencei fiatal magyar könyvtárosok együttműködése elnevezésű ösztöndíjprogramra. Annak ellenére, hogy a program csak október 13-án kezdődött el, én már augusztustól tudatosan készültem, egy helyre pakolgattam az

Kolozsvár), Illyés-Gulácsi Andrea (Erdély/Románia, Szatmárnémeti), Kolumbán Melinda (Erdély/Románia, Sepsiszentgyörgy), Nyilas Csilla (Erdély/Románia, Marosvásárhely), Ficze Tímea (Vajdaság/Szerbia, Újvidék), Molnár István (Kárpátalja/Ukrajna, Beregszász), Bús Péter János (Magyarország, Budapest), Takács Eszter Judit

apránként megvásárolt vagy otthon már meglévő dolgokat, hiszen két munkahely mellett az ember nem tud egy nap alatt felkészülni egy hónap távollétre. (Legalábbis én nem)

Az ösztöndíjprogramot Kövér László, illetve az Országgyűlési Könyvtár hirdette meg idén VIII. alkalommal. Mint ahogyan a nevében is benne van, azért született meg ez a program, hogy segítse a fiatal magyar könyvtárosokat az egész Kárpát-medencében. Célja a kapcsolatteremtés, emellett a könyvtárosok szakmai tapasztalatának bővítése. Így alakult, hogy idén 8 határon túli és 2 magyarországi könyvtáros pályázhatott. Emellett budapesti intézményekből 6 delegált kolléga érkezett még a csapatunkhoz. Az ösztöndíjasok nevei: Bak Ágnes (Erdély/Románia,

(Magyarország, Budapest), Smidt Veronika (Felvidék/Szlovákia, Szőgyén) és Tóth Andrea (Felvidék/Szlovákia, Párkány). A delegáltak nevei: Rovács Barna, Hatnyi Pál László, Simon Bernadett, Tampu Krisztián, Szabó Károly és Zágoni-Bogsch Gergely. Ők mind a hatan Budapest könyvtáraiból érkeztek.

A program első hetében behatóan megismerkedtünk az Országgyűlési Könyvtár minden részlegének munkájával. Nem mellékes az Országház épülete sem, hiszen minden egyes belépéskor találunk egy újabb részletet, amit megcsodálhattunk. Nem véletlen, hogy rengeteg turista kíváncsi az építészeti remekműre.

Az Országgyűlési Könyvtár idén 150 éves. Ennek alkalmából 2 napos konferenciára került sor, amit egybekötöttek az öt évente megrendezésre kerülő Magyar Könyvtárosok Világtalálkozójával, amit szintén VIII. alkalommal szerveztek meg.

Minden napunkra terveztek valamit a szervezők. Számos budapesti és vidéki könyvtárat látogattunk meg, ahol sikeresen fejlesztik az intézményeket. Kicsiknek és nagyoknak nagyszerű programokat szerveznek. Minden helyen tanultunk valamit, vagy

láttunk olyan dolgot, amit valamilyen módon be tudunk építeni a munkánkba. De úgy gondolom a legtöbbet egymástól tanultunk, hiszen minden nap együtt mozogtunk. Nagyon sokat meséltünk magunkról, az általunk képviselt intézményről, szülőhelyről. Mindig találtunk rá okot, hogy valamilyen programot szervezzünk magunknak a kevéske szabadidőben is. Ez maximálisan összekovácsolt bennünket.

Hatalmas élmény volt egy hónapot Budapesten tölteni, megismerni ezeket a kedves embereket, jobban megismerni a várost. November 10-én élményekkel tele utaztam haza. Köszönöm a szervezőknek a lehetőséget! És külön köszönet: Villám Juditnak, Maltsik Baláznak és Redl Károlynak!

Ficze Tímea,
Újvidék,
2018.11.29.

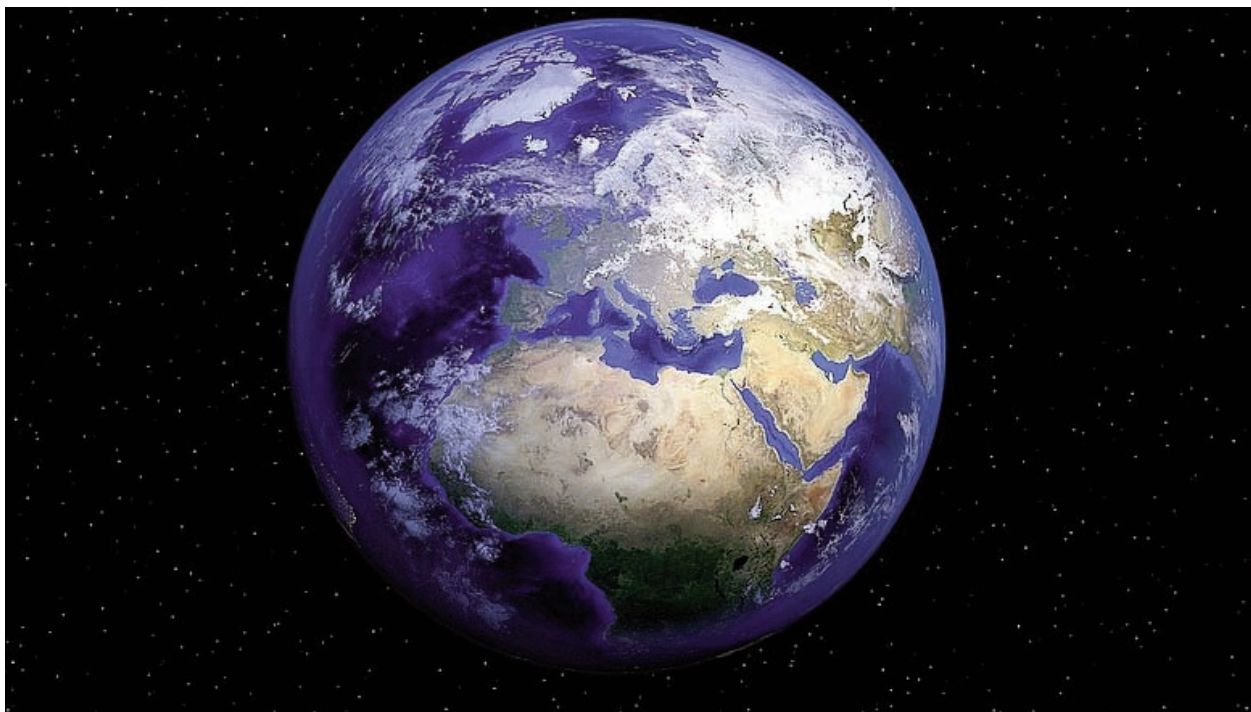

Bács Fekete Hegy

Változó világunk 1. rész

Amióta világ a világ azóta számtalan változáson ment és megy keresztül. Szinte egy állandósult folyamatról beszélhetünk, állatfajok, emberi civilizációk tűntek el az idő állandó forgatagában, hogy életet adjanak az újabb kibontakozásra, egy-egy újabb életre, akár a növényzet, akár az állatvilág, vagy éppenséggel emberi népcsoportok számára. Ennek a megállíthatatlan változásnak a ma embere is akarva-akaratlanul is a részese. Olykor vannak dolgok, amikre felfigyelünk, vagy amik felett - ebben a

velük. Szinte észrevétlenül, de a parti fecskék is kirepültek életünkől már hosszú évekkel ezelőtt. A löszt falakba vájt üregek egykori lakóinak ma élő rokonai is hihetetlen mértékben fogyatkoznak. Már az őszelön észrevehető volt a villanydrótokon való gyülekezésük, hogy milyen kis létszámú populáció készülődik az olykor több ezer kilométeres útra. Gergely József természetbarát, újságíró, az egyetlen magyar napilapunk május 12-i számában megjelent Madarak jönnek, madarak mennek című írásában

rohanó világunkban - történetesen elsiklik a figyelmünk.

Az idősebb, de akár a középkorosztály is még emlékeiben élénken fel tudja idézni a gyermekkori éveket, amikor a téli hónapok igencsak bővelkedtek hóban, amely azon kívül, hogy a szántókon a vetést betakarta, megővta, a gyermekeknek is számtalan játékot, élményt tudott nyújtani. Hol van már a tavalyi hó szoktuk mondani, sajnos ma már feltehetjük azt a kérdést is, hol van a négy évszak? Elmosódtak az évszakokat is megkülönböztető határok, szinte már egybe olvadtak. Egybe olvadtak, mint ahogy teszik az egyre zsugorodó sarkvidék jéghegyei, amelyek gigantikus méretükkel engedik át magukat a tengerhullámok simogató ölelésének, s válnak eggyé

rámutatott erre a jelenségre. "A vándormadaraink számának folyamatos, olykor drasztikus csökkenése ráirányítja a figyelmet a környezetátalakulás, a környezetvédelem és nem utolsósorban a klímaváltozás kontinensméretű problémájára. " "...tavasszal a megszokott időben, április közepén tér vissza a fészkelőhelyére, a fecskéink mégis tömegesen haltak éhen, mert öt-hat napon át tartó rendkívüli hidegben a rovarok nem repültek." Változik a világunk. Hogy mennyire jó irányba, vagy sem, hogy ez tetszik valakinek, vagy sem, hogy tudunk-e valamit tenni mindez ellen, vagy sem?

Megannyi kérdés homályosítja a holnapot, a jövőt fürkésző tekintetünket. Átgondolva lehetőségeinket minden bizonnyal tehetünk úgy egyénileg, mint

közösségileg a környezetünk, a Földünk megóvása érdekében, akár a műanyag flakonok, nejlon táskák-zacsók kiiktatásával, akár a víz használatunk tudatos, racionális felhasználásával, a tavainkat, folyóvizeinket nem szennyezhetőnek és tárolónak használva.

Tehetünk és tennünk is kell, hogy az utánunk jövő gyermekeinknek, unokáinknak a legalapvetőbb élet-szükségletekhez nélkülözhetetlen értékeket megőrizzük és tovább adjuk, amelyet az eleink szintén megőriztek és ránk ruháztak. A föld - megmaradt - javainak újbóli felosztása elkezdődött, s fokozatosan, egyre erőteljesebb, tömegesebb folyamattá duzzad. S nem csak a bennünket körülvevő világ változik, hanem mi magunk, emberek is. Szokásaink, viselkedésünk ítéltékességünk, gondolkodásmódunk. Mindehhez persze nagy mértékben hozzájárulnak az életkörülményeink, életvitelünk, s nem utolsósorban a csúcstechnológia fejlettségi szintje is.

A közelmúltban félretettem minden "halaszthatatlan munkámat", a feleségem pedig az éppen a "kedvenc sorozatom" Tv-program marasztaló fogságából tépte ki egóját és elmentünk tanyázni komámékhoz, akár egykoron, a nagyfűlű világban. Mi, fiúk a focieredményeket, a bejátszásokat néztük, melyeket olykor hevesen kommentáltunk, a feleségeink pedig, szóval nekik is volt bőven témájuk. Egyszer csak diszkrét csengéssel a barátom okos telefonja hívást jelzett, amelyet rögtön fogadott is. A fiatalabbik

lánya jelentkezett németből. Beszámolt a család hogylétéről, majd elpanaszolta, hogy két fogtövet operáltak ki neki, amely után igen fájdalmas seb maradt. Mit tenne egy szülő? Magához ölelné gyermekét, babusgatná, lecsókolná gyermeke arcáról a fájdalom. Láttam barátom is aggodalmaskodó tekintetével, vigasztaló szavaival igyekezett lánya szenvedésén enyhíteni. Jobbnak láttam kilépni a mosdóba. Ismerem ezt a féltő, - olykor ki nem mondott - atyai érzést. Az én lányom is németben van.

Nagy örömünkre komámék úgy egy hét múlva visszahívtak a látogatást. Ezúttal nálunk az ebédlőben folyt a diskurzus, a tanya, míg nem szóba kerültek a gyerekek, az unokák, majd a fényképek nézegetésére is sor került. Na, nem cipős dobozból szedték elő a nagyik a szemük fényeinek a fényképét, nem ám. Az okos telefonból. Nézd mekkora haja van. Itt tanult járni. Az enyém pedig a sárga kispárnája nélkül egy lépést sem tesz. És ment a komment. Komámmal összenéztünk és bólintottunk.

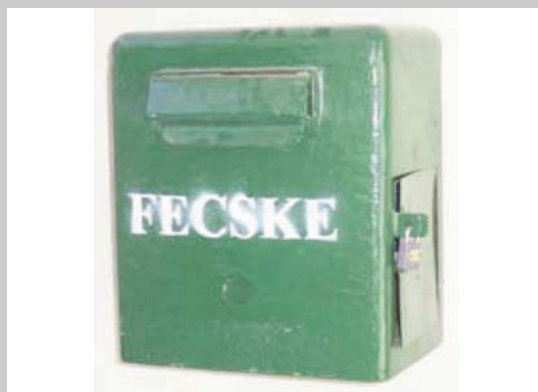
Hiába, változik a világ mondta halkán. Igen, mondtam és koccintottunk a narancslével töltött poharakkal, ugyanis mindketten gyógyszert szedünk. Mi emberek is változunk.

Szukola Béla

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy ismét módjukban áll apróhirdetéseiket ingyenesen megjelentetni a Fecskében. Szóval, ha eladnának valamit, netán megvételre keresnek valamit, esetleg csak a figyelmet szeretnék felhívni valamire, a megfogalmazott szöveget az elérhetőségükkel feltüntetve dobják be a "Fecske" postaládájába a Helyi közösség udvarán (Testvériség utca 30.)

Továbbra is várjuk írásaikat, receptjeiket a:
feketicsifecske@gmail.com címre

Aki nem rendelkezik Internet kapcsolattal az, az írását a fent említett postaládába dobhatja bele.

Magyar karácsony

„Az én kedves kis falumba, a Messiás, boldogságot szokott hozni. A templomba, hosszú sorba, indulnak el ifjak, vénék; az én kedves kis falumban hálát adnak, a magasság Istenének.”

– Ady Endre: Karácsony

Magyarországon a katolikus keresztények számára Jézus születése napjának fénypontja a karácsonyi misén való részvétel (24-én éjféltől vagy 25-én napközben). A református keresztények szentestén, azaz 24-én istentiszteleten vesznek részt, majd másnap úrvacsorát vesznek. December 24-én hagyományosan a katolikus családok böjtölnek (karácsony böjtje), és csak este fogyasztják el a böjti vacsorát. Ez eredetileg alma, dió, méz és fokhagyma, majd vajas bableves hús nélkül (böjtös bableves), végül mákos guba volt, de újabban kialakult, hogy hal, illetve töltött káposzta kerül ilyenkor az asztalokra.

A néphagyomány szerint a karácsonyi asztal fontos szerepet játszott az ünnepkor. Az asztal díszítésének és az étkezésnek szigorú rendje volt. A feltálalt fogásoknak mágikus erőt tulajdonítottak. Régebben a karácsonyi abroszt tavasszal vetőabrosznak használták és abból vetették az első gabonamagvakat, hogy bő termés legyen. A megterített asztalra gabonamagvakat helyeztek és abból adtak a baromfiaknak, hogy jól tojjanak, az asztal alá pedig szalmát tettek, annak emlékére, hogy Jézus jászolban született. Később ezt a szalmát a jószág alá tették, hogy egészséges legyen, de volt ahol a gyümölcsfákra is kötözték belőle, jó termést remélve.

A szigorú rituálékhoz tartozott, hogy a gazdaasszony

nem állhatott fel vacsora közben az asztaltól, hogy jól tojó tyúkjai legyenek.

December 25-én következik a karácsonyi ebéd vagy karácsonyi vacsora. A család, esetleg a nagyobb rokonság ilyenkor összegyűlik, hogy együtt fogyassza el a karácsonyi ételeket. A magyaroknál a bensőséges családi együttlét általában 24-e estéje (szenteste), míg a nyugat-európai országokban többnyire 25-e.

A nem vallásos, de keresztény kultúrkörbe tartozók számára a karácsony általában a szeretetet, a családi együttlétet jelképezi. Karácsonykor elterjedt szokássá vált megajándékozni szeretteinket. Az üzletek és áruházak a szentestét megelőző hetekben igyekeznek kihasználni az ajándékozás szokását és reklámdömpinggel próbálják bevételüket többszörözni – ezzel sokszor pusztán fogyasztási lázzá torzítva az ünnep hagyományos és valódi lényegét.

Régebben a betlehemezés a legismertebb és legelterjedtebb karácsonyi szokások közé tartozott, amely egy több szereplős dramatizált játék volt és az egész országban ismertek, nagyon sok helyen ma is gyakorolják. A falusi betlehemezés legfontosabb eleme a betlehemi pásztorok párbeszédes, énekes játéka volt. A dramatizált játék fő eleme a Kisjézust imádó három pásztorról szóló bibliai történetre, köztük a nagyothalló öreg pásztor tréfás párbeszédére épült. A betlehemezés fő kelléke egy templom alakú betlehem volt, amelyben a Szent Család volt látható. A pásztorjáték szereplői voltak a kistemplomot vivő két angyal, a három pásztor, illetve a szatmári országrészben őket kiegészítette a huszár és a betyár alakja.

Forrás: Wikipédia

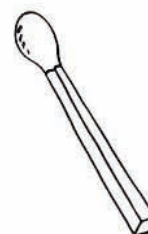
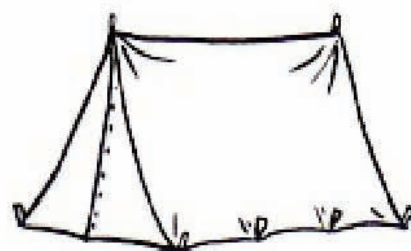

Gyereksarok

Keresd meg a listán szereplő 20 tábori kellék nevét a hátizsákban!
Kutathatsz vízszintesen, függőlegesen, átlósan, oda- és visszafelé!

SÁTOR
GYUFA
ZOKNI
PULÓVER
HÁLÓZSÁK
IRÁNYTŰ
ELEMLÁMPA
KÖTÉL
NADRÁG
BICSKA
KULACS
PIZSAMA
TÉRKÉP
ALSÓ
KONZERV
SZIVACS
SAPKA
TÁVCSŐ
BAKANCS
ALMA

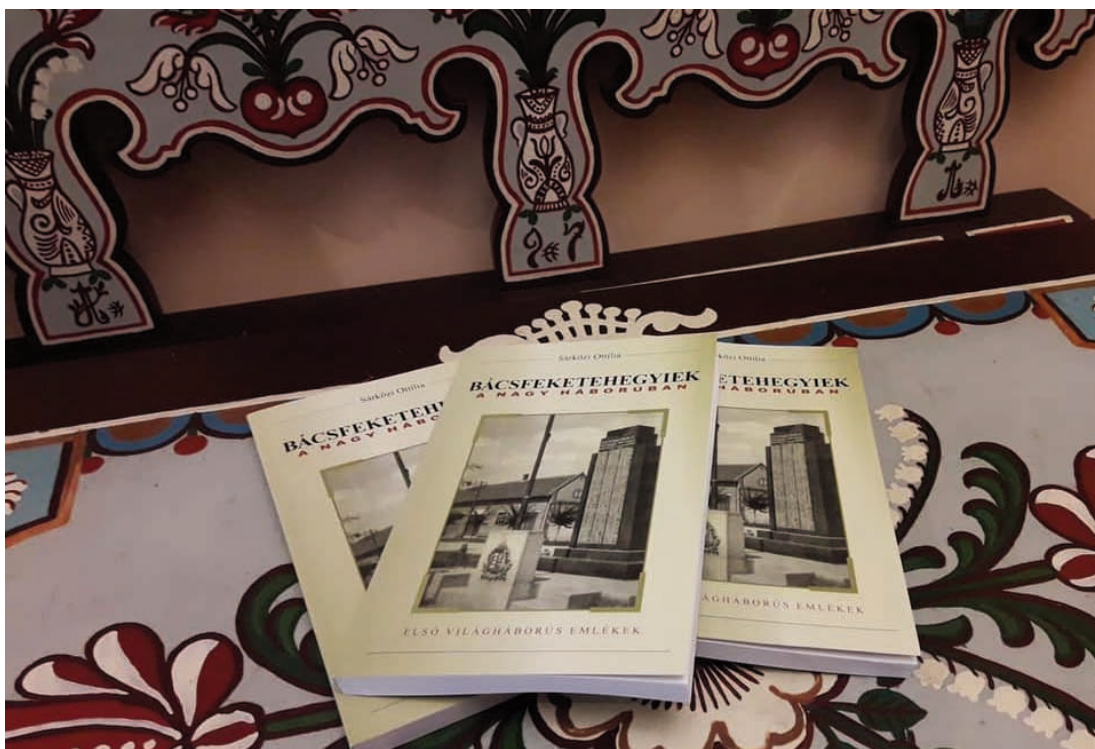
C N Y G B A C B E
S C A V I Z S I T
A B O N N P T C R
L K G T É L Ű S A
S Í I K T Z V K I
Ó H R G Y U F A N
E É Á D J P B U K
T N N L L I A O O
T A Y É Ó L N B Z
E L T C S Z A P A
S Ö Ű D E E S T J
K U Ü R S L L Á E
N M V Á L E M V K
A E T G T M O C P
D O E U A L E S I
R T B K F Á S Ő Z
Á E P A C M C M S
G A L M A P A N A
S Ű O A Z A L E M
L R E V Ó L U P A
O J S C N A K A B
N R E P Z N R J T

Még egy sikeres helyi krónika

Mindig megörülök, ha megjelenik egy-egy helyi krónika valamelyik falunkban. Most tetézi az örömet, hogy éppen szülőfalum, Bácsfeketehegy egy újabb emlékkönyve, a Sárközi Ottília által összeállított kötet jelent meg. Címe Bácsfeketehegyiek a Nagy Háborúban, és tartalma bizony elég szomorú mindannyiunk számára, hiszen nemcsak a katonának behívottak névsorát közli, hanem a háborúban résztvevők leveleit, emlékiratait, és a sebesültek meg a halottak névsorát is. Ennek ellenére nagyon fontosnak tartom, hogy a közösség nem felejtkezik meg senkiről és semmiről, számon tartja a múlt eseményeit, lehetővé teszi, hogy nem-

hiszen a Bácsország című honismereti szemle először a Hét nap mellékleteként jelent meg 1995-ben, majd három év múlva önálló és sajátos folyóirattá alakult, amely a körülmények változása ellenére sem szűnt meg, mindig sikerült életben maradnia, és szakmai szempontból valóban fontos közleménynek maradnia. Szóval nem ártana, ha nem csupán a szakmabeliek, hanem a szélesebb nyilvánosság is figyelemmel kísérné munkáját, a helytörténészek erőfeszítéseit, meg persze eredményeit. Nekem az is tetszett, mikor a zentai Pejín Attila, a múzeum igazgatója rászánta magát, és írt egy nagyon hasznos kézikönyvet, amelyet 2008-ban a Vajdasági Magyar

csak minden érintett, nemcsak a személyes kapcsolatokat ápoló kirajzoltak, hanem a jövőben dolgozó történészek, krónikások, akár a szépírók is, pontos adatok és hiteles dokumentumok alapján dolgozhatnak, jobban végezzék saját munkájukat.

Nálunk a helytörténészek akkor kezdtek dolgozni igazából, mikor a társadalmi helyzet lehetővé tette, hogy kutatásaik eredményét közölni tudják, mikor a nyilvánosságra hozatalt többé nem akadályozta sem valamiféle ellenőrzés, sem az addig megszokott pártcenzúra. Ennek a folyamatnak a történetét most már érdemes lenne külön tanulmányban feldolgozni, de annyit érdemes a hallgatók figyelmébe ajánlani, hogy doktor Bori Imre az 1998-ban megjelent könyvében, A jugoszláviai magyar irodalom történetében erre kísérletet tett, viszont azóta sok minden változott,

Művelődési Intézet segítségével megjelentetett, a címe: A helytörténet-kutatás és írás kézikönyve, s amelyben tanácsokat ad azoknak, akik szeretnék saját környezetük, falujuk vagy céhük történetéről beszámolni, miképpen fogjanak e munkához, hogyan kutassanak, mit írjanak le, miképpen alakítsák ki a témát összefoglaló művüket. Szerintem érdemes volt ezt az összefoglalót megírnia, mert munkája nyomán sokan merészkedtek e területre, azóta biztosabb alapokon nyugszik igyekezetük.

A pár hete megjelent, és Sárközi Ottília által összeállított könyv is több évtizedes hagyomány követője. Édesapja, Sárközi Ferenc nagyon sokat tett a falu emlékezetének a megőrzéséért, több könyvet kiadott e témában, ha jól emlékszem, a nyolcvanas évek elején alapította meg a falu tájmúzeumát, szóval

igyekezett mindent megtenni a közösség fenntartásáért. A tanár úr engem is tanított a kishegyesi Ady Endre Kísérleti Általános Iskolában, nem is egyetlen tantárgyból, hanem háromból okított bennünket, ő volt a biológia, a torna és a kézimunka tanára. Sohasem felejttem el neki a jóságát, mert a hatodik osztályban az volt az első feladatunk, hogy kukoricaháncsból kosarat fonjunk, én meg világeletemben olyan ügyetlen kezű voltam, hogy édesapám, aki ismert villanyszerelő mester volt, mindig elszornyülködött, ha kalapácsot vettem a kezembe. El is kezdte a fonni a kosarat édesanyám, én csak a kezébe raktam a nedves kötelet, de aztán a szüleim hirtelen elköltöztek Verbászra, én meg ott maradtam fonómesternek. Torz tárgy született a kezem alatt. Az alja tökéletesen elkészített kosár volt, a felső része meg egy mindenfelé görbülő, nyikliknyaklik alkotmány. Sárközi tanár úr mosolygott, amikor osztályozta a diákok munkáit, és azt mondta: Látszik, hogy az alján te dolgoztál, de a fölsejét valaki más csinálhatta. Ez bizony hármás! Azóta is hálás vagyok ezért az osztályzatért. Szerencsére, ő nem így dolgozott, amikor a falujáról írt. Az örökségül ránk hagyott krónikái három kötetben jelentek meg, örök emléket állítva neki, és lám, a falu fontos krónikái továbbra is megjelennek a lánya munkáját dicsérve, de hál istennek vannak a községben még helytörténészek, mondjuk idősebb Virág Gábor meg Kórizs József, akik szorgalmasak és folytatják a munkát.

A most napvilágot látott kötet megjelenését külön indokolja, hogy most Európa-szerte ünneplik az első világháború befejezésének századik évfordulóját. Nem árt, ha mindenki még egyszer elgondolkodik rajta, mi mindent hozott ez a Nagy Háborúnak nevezett világégés. Miért következett be, kinek kellett, mire való volt. Egy olyan nyugodtan kis községnek nevezhető falunak, amilyen Bácsfeketehegy volt a maga ötezer nyolcszáz lakosával, hány ember rukkoltattak be, aztán rövid kiképzésnek nevezett idő után, vittek mindenfelé az európai harcterekre. A többszöri behívások alapján megállapítható, hogy mintegy ezer férfi kapott katonaruhát. Pontos kimutatás szerint egyharmaduk soha sem tért haza a frontról. Sárközi Ottília nem csupán az elesettek névsorát, hanem nagyon sokuk harcterről írt levelét is közli ebben a kötetben. Tartalmaz a könyv néhány emlékiratot is, amit a túlélők fogalmaztak meg, azonkívül a sebesültek, valamint a hadirokkantak, majd a kitüntettek felsorolását is. A szövegek után pedig egy fényképalbum következik, olyan felvételek vannak benne, amelyek korabeliek, sajátos hangulatúak, azt a történelmi hangulatot árasztják, amelyet csak a

megélt pillanatban lehetett érezni. Fontos könyv ez, talán majd másokat is arra serkent, hogy hasonló alkossanak saját környezetükről, akár ilyen, akár másfajta sorrendben közölve az adatokat.

Vannak barátaim, akik nem kedvelik a helytörténészek munkáit, mert meg vannak győződve róla, hogy ezek megjelentetése, ezek kiadásai elveszik azt a kevés pénzt is, amelyet a kultúrára szántak a faluk és városok. Szerintük minden erőnket az új alkotásokra kell fordítani, jobb időkre hagyni a történelmi munkákat. Csakhogy ez nem helyes. Az embereket érdekli a múltjuk. Nagy hibája volt a régi rendszernek, hogy volt egy hivatalosnak kinevezett történelme, amelyet muszáj volt tanítani, muszáj volt elhinni, muszáj volt örökölni, noha mindenkit érdekel a múlt igazsága is, mert akkor tudjuk alakítani a jövőnket, ha igazán ismerjük a múltunkat. A múltat pedig ugyanúgy alulról kutatva lehet kutatni, ahogy a társadalom is szilárdabban áll, erősebben fejlődik, ha nem a legfelső potentátok mondják meg, mit kell tennünk, hogy boldogok legyünk. Annyian hivatkoznak az identitástudatra, hogy az nem igaz. De csak akkor lesz őszinte, szólamok nélkül kialakított identitástudatunk, ha megismerjük saját kisközösségünk valódi múltját, szembenézünk vele, mit tettek őseink, mi volt tetteikben fontos, közös érdekeinket követő, mi volt helyes és mi volt téves. Nem hiszek benne, hogy nekünk félni kellene az úgy nevezett lokálpatriotizmustól, ha nem hazug állításokból indulunk ki. A pontosság, a tények megállapítása, minden adat ellenőrzése ugyanolyan fontos a helytörténészek számára is, mint bármelyik történész számára. Meg kell becsülnünk, ha valaki egy életet szán arra, hogy közösségének múltjáról igazat írjon.

Szeretném felhívni a figyelmet arra is, hogy rengeteg még a megírandó téma. Fontos és érdekes témák tömege vár a jövőbeli helytörténészeire. Sokféle szempontból közelíthetnek a múlt eseményeihez, de nagyon fontos, hogy úgy válogassanak, a közösségnek, az olvasóknak, a kollégáknak is segítsenek, mikor feldolgozzák a témájukat. Ha valaki hozzákezd, érdekes módon egyik téma a másikhöz vezet. Csak dicsérhetem a bácsfeketehegyiek szorgalmát és kitartását, mikor ezt az új könyvet kézbe veszem. Nagyon megörültem neki.

Gobby Fehér Gyula:

(Elhangzott az Újvidéki Rádió Szempont című 15,35-kor kezdődő műsorában 2018. 12. 04-én)

A szív nem csak pumpa!

Az ember ott van otthon, ahol szeretik, mondják a filozófusok, és ebben tökéletesen igazuk van. Évezredek óta van ez így s nem is várható változás, bármit hozzon a jövő. Igen, de hol van az emberi testben a szeretet otthona? Vagy a gyűlölet, a harag, a düh, a szenvedélyek, egyszóval, érzelmeinknek az

állhatatosan kitartottak a szívnek, a szeretet, szerelem és minden más érzelmi megnyilvánulásunk központi szerepébe helyezésében.

Mégis maradt bennünk, emberekben, orvosokban valamiféle tisztelet az szív "izomtömege" iránt, ha más nem, hát az, hogy egyetlen szerv a testünkben,

otthona? Hát, az agyban, állították a felvilágosodás korának tudósai. A 18. század uralomra jutó felvilágosodás eszméjének – amelynek sok tekintetben megkérdőjelezhetetlen pozitív szerepe- egyik áldozata volt a szív, mint az érzelmi élet központi irányítójának trónfosztója. Az ész irányítja tetteinket, az eszünkkel szeretünk, gyűlölünk, sóvárgunk, ölelünk és taszítunk. A szív csak egy valamiféle izomtömeg tanították, tanultuk, egyetlen feladata a vér pumpálásának fenntartása, amíg élünk. Ekként kezeltük mi orvosok is a szívet, szemben a költőkkel, írókkal, zeneszerzőkkel, képzőművészekkel, akik

amely sohasem sem pihen, ellentétben minden más életfontosságú szervünkkel. Nincs egy perc kikapcsolódási lehetősége, a bölcsőtől a koporsóig. Már az ókor nagy tudósa Arisztotelész az élet központjának jelölte a szívet. Nemkülönben, az egyiptomiak hite szerint az ember halála után, a sakálfejű isten Anubisz a holtak ítéletét a szív és az igazság tollának mérlegelésével dönti el. A Biblia is több mint kétezer éve kitart a szívünk dicséretében. A szív az ember személyiségének központja, - hirdeti- a test, a lélek, a szellemi élet metszéspontjában van, pillanatnyi állapota pedig kihat az emberi megbetegedések

sorsára. "Az örvendező szív előmozdítja a gyógyulást, a sebzett szellem kiszárítja a csontokat" tanítja a Példabeszédek könyve (17:22). "Boldogok a tiszta szívűek"- mondja Jézus. (Máté 5:8). Vajon a bibliai idézetek csak a keblünkben dobogó izomtömegre gondoltak? Egyes biblia-magyarázatok szerint átvitt értelmében kell ezeket a szavakat érteni. Vajon a több évezrednyi hit szívünk szerepéről csak balga képzelgés lett volna? Ma már tudjuk, kár volt a suta magyarázatokért, kár volt elnéző vagy ironikus mosollyal hallgatni és olvasni a költők, írók, dalszerzők szavait, a legújabb felfedezések 180 fok-ban eltérnek szívünknek, mint holmi izomtömegnek a szerepétől. Ha valaki, én bevallom nagy örömmel fogadtam e legújabb felfedezést, nemcsak a szív munkájának tisztázása miatt, inkább a romantika, egy nem akármilyen szeletjének visszatérése, tényérése miatt, elanyagiasodott világunkba. Nézzük akkor, mi is a medicina legújabb tényállása szívügyben.

A szív egy intelligens központ.

Az Egyesült Királyság Oxfordban működő Neurológiai Intézet kutatómunkája alapján a vizsgálatokhoz használt technikai háttér óriási fejlődésének- ma már kikristályosodott az a nézet, hogy a szívünknek igenis van mintegy 40.000 idegsejtből álló rendszere, amely szoros funkcionális kapcsolatban áll az aggyal. Úgy működik szívünknek ez az idegközpontja, - mondják a kutatók, - mintha önálló "aggyal" rendelkezne, amely az olyan mély érzelmi benyomásokra, mint szeretteink halála, hosszan tartó félelem és szorongás, fel nem oldott stresszhelyzet, "hormonális mirigyként", hatást gyakorol egész szervezetünkre. Hovatovább, ezzel az önálló "aggyal" a szív nem csak képes önállóan érzékelni bizonyos ingereket, hanem fel is dolgozza azokat, elraktározza, amit személyünkre fontosnak ítél meg, tanul belőlük, és ezek ismeretében amolyan intelligens rendszerként, önálló döntéseket is hoz. Tömören szólva, a legújabb kutatások kimutatták, hogy az ember érzelmi rendszerének legfontosabb irányítója, maga a szív. Az agy példaként, a szív „parancsára” termeli ki a ragaszkodás, a szeretet, szerelem, az anya-gyermek kapcsolatot fenntartó hormont az oxytocint. Számtalan más példa igazolja még az előbbi állítást a mindennapi életből. Gondoljunk csak azokra az esetekre, amikor a hosszú évtizedekig együtt élő házastársak egyikének halála, napokon, heteken belül kiváltotta a másik fél halálát, látszólag minden ok, például egy végzetes betegség hiányában. Nemrégien jelent meg egy írás neves ideggyógyászok to-

lából, amelyben elemezték adott személyek, sportolók, makkegészségesnek számító fiatal művészek, közéleti személyek váratlanul történő haláleseteit. Kimutatták, hogy az események központjában, többségében hét-nyolc tényező szerepel. Ilyenek például: a szeretett személy elvesztése vagy halála, akut fájdalom, feldolgozatlan hosszantartó stressz, az önbecsülés, a vagyon, a társadalmi rang hirtelen elvesztése, váratlan vészhelyzet stb. Közös jellemzője a felsorolt eseményeknek a halál beállta előtti maximálisan felfokozott izgalmi állapot. Az érintett személyen gondos megfigyeléssel fizikai és szellemi jelek egyaránt fellelhetők, ami azonban rohanó köznapijainkban rendszerint elsikkad. Az extrém érzelmi megrázkódtatás, bánat, gyász, de akár az öröm is, olyan bonyolult hormonális túltengést okozhat testünkben, amelynek részletezésével az olvasókat nem akarom terhelni. A lényeg az, hogy ebből a percek alatt lejátszódó viharos folyamatból, habár a szívünk indítja be és igyekszik azt jó útra terelni, nem mindig kerül ki belőle sértetlenül, ha ugyanis a mellékvese hormonális tartalékai túl gyorsan kimerülnek, beindul a heves szívdobogás, az arhythmia, a váratlan szív megállás közvetlen előzményeként. Úgy tűnik az emberre jellemző kedélyállapot, vagy egyszerűbben szólva "szeretetreméltóságunk" is nagyban függ az szív által gerjesztett mágneses mezőtől, amely az Egyesült Államok Hearthmat Intézetének mérései alapján 5000 –szer erősebb az agyunkénál. A kutatások még e tekintetben folynak. Mégis, úgy tűnik, akinél ez a mágneses kisugárzás hibátlanul működik, az a személy kiegyensúlyozottabb, „szeretetreméltóbb”, toleránsabb; olyan ember, aki harmonikus életet él önmagával és környezetével viszonylatban. A farmakológia, a pszichológia, egyaránt hasznélvezői lehetnek az előbb felsorolt érveknek. De fontosabbnak tartom azt, hogy az új felfedezés, amely nem az agyat, hanem a szívünket állítja vissza az érzelmi élet központjába, várhatóan kihatással lesz nemcsak a művészvilág jövőjére, hanem remélhetőleg való világunkban észlelt diszharmonikus jelenségeknek a helyreállításában is.

Dr. Kerekes József,
az intenzív terápia ny. főorvosa

RÉGI DOKUMENTUM A FEKETICSI LAKOSOK ÉLETÉBŐL

Sárközi Ferenc visszaemlékezése a Kiskunhalasi Református Szilárdy Áron-Gimnáziumban töltött diákéveire

Ágoston Sándor püspök szíven viselte a szabadkai gimnázium magyar tagozatának létezését. Gondoskodott arról, hogy elegendő jelentkező biztosítsa a tagozatok megnyitását. Felvételi vizsgára leginkább az ötödik, vagy a hatodik elemi elvégzése után lehetett jelentkezni. Ágoston gyakran szülői rábeszéléssel érte el, hogy elegendő számú gyerek jelentkezessen a felvételre.

1941. április 13-án a magyar honvédség bevonult Bácskába, így a továbbtanulás lehetősége megnyílt a magyarországi középiskolákban is. A püspök irányadásával 2 gyermek a csurgói, míg 2 gyermek a kiskunhalasi református reál-gimnáziumba jutott el, 2 gyerek pedig Kecskemétre.

A halasi gimnázium mellett számos internátus működött a vidékről származó tanulók számára. 1941. szeptemberében már én is az internátus kényerét fogyasztottam. Itt összeverődött minden fajta származású gyerek. Volt ott Brassóból jött székely, bukovinai csángó, gróf Torockói Torockai, de soha senkit sem származása, tájszólása alapján, sem a gyerekek egymás között, sem a tanárok részéről meg nem különböztettek.

Magyarországon az akkori időben a negyedik elemi elvégzése után folytatták középiskolában a gyerekek a tanulmányaikat. Én az ötödik elemi elvégzése után kerültem Halásra. Egy évvel idősebb voltam az osztálytársaimtól, így az iskola vezetősége az év végeztével arra határozatra jutott, hogy a nyári szünet idején elkészítem a II. gimnázium anyagát, s arról magánvizsgát teszek. Így aztán a további iskolázatásom alatt azonos korúakkal folytatom tanulmányaimat.

Ágoston Sándor püspök Nyíri József segédlelkész személyében gondoskodott nevelőről, hiszen akkor a latin nyelv a legfontosabb tantárgynak számított. Hát a segédlelkész tanított, de nevelt is. Nem igen múlt el nap, hogy nádi pálcával a fenekemre nem rótt volna ki a kedvescsináló ütleget. Elmúlt a nyári szünet számomra nem sok örömmel. Szeptemberben, amikor megkezdődött a tanítás Halason, akkor én még nem jutottam el a II. gimnázium tananyagának a végére. Beidéztek a szaktanárok konzultációra, melynek az lett az eredménye, hogy rendszeresen jártam szeptember végéig a III. osztályba, azzal a feltétellel, hogy a hónap végén sor kerül a II. osztály tananyagának magánvizsgán való leteszem.

Az internátusban igen szigorú körülmények között nevelték a bentlakókat. Szülői értekezlet megtartása ismeretlen fogalom volt. Általában az volt a szokás, hogy első gimnáziumba iratkozó, internátusban lakó gyereket a szülő dunnástól, paplanostól, ruhástul elvitték az internátusba és átadták a nevelő tanárnak. Karácsonykor, húsvétkor, vagy év végén a gyerek egyedül ment haza szüleihez és jött vissza. Szülők szinte soha sem jöttek, hogy meglátogassák kedves

gyermeküket. Nem is volt arra szükség, hiszen elképzelhetetlen volt, hogy internátusi diák intót kapjon, vagy bukott diákként térjen haza.

Ebéd után egy órai szilencium (csendes foglalkozás) volt szánva a házi feladat elkészítésére. Ezt követte egy óra hosszas szabad idő. 5 órától 7 óráig ismét aktív tanulás, majd vacsora. Vacsora után még fél órai tanulás, de ez inkább kikérdezést jelentett az ügyeletes tanár részéről. Ha az ügyeletes tanár azt állapította meg, hogy a gyermek nem fordított kellő igyekezetet az aznapi tananyag elsajátítására, akkor egy sor verés következett. Ezt követően álmodozhatta a gyermek. Ha akármilyen társadalmi réteghez is tartozott származása tekintetében az internátusi diák, esze ágában sem volt, hogy panaszos levelet küldjön a szüleinek.

A tehetősebb szülők egyike-másika kivételezte gyermekét az által, hogy segédtanulót fogadjon gyermeke mellé. Erre a feladatra kitűnő előmenetelű tanulókat neveztek ki az internátusi nevelő tanárok. Az én tanítványom egy felvidéki földbirtokos gyermeke lett. Silencium ideje alatt foglalkoztam vele, hogy beleverjem a tananyagot, kupán is vertem, nem is ritkán. Természetesen szülei a tanítás módszeréről nem értesültek. Számomra rendszeresen elküldték minden hónap végén a foglalkozásért járó díjat. A tanítványom, aki egyben az osztálytársam is volt év végén pedig szüleinek örömére jó bizonyítványt vitt haza.

Három iskolaév alatt négy osztályt végeztem el, ám a továbbiakban már Halas számomra elérhetlenné vált, mivel 1944 őszén bekövetkezett Bácska elszakadása az anyaországtól. Ettől kezdve tanulás helyett a diákok a többi lakosokkal együtt kényszermunkára jártak a határba – robotra – úgy mint a jobbágyság felszabadítása előtti időben.

1945 tavaszára Ágoston Sándor püspöknek, aki szíven viselte a továbbtanulás lehetőségét, megszervezte a polgári és gimnáziumi iskoláztatást helyben.

Sárközi Ferenc
(1929-1999)
(megjelölve a mellén egy ponttal)

FECSKE TOLL

VERS AZ ÉRZÉSRŐL

Néha csak eltűnnék,
a jelenben nem lennék,
szívesen a múltban rekednék,
vagy talán a jövőbe látnék!

Néha csak eltűnnék,
láthatatlanná válnék,
bút, bajt, bánatot elűznék,
mindent széppé varázsolnék!

Néha csak eltűnnék,
szívetekbe lopóznék,
lelketekre megnyugvást hoznék,
napjaitokban kedvetekre tennék!

Néha csak eltűnnék,
valahol messze elbújnék,
emlékeitekben lakoznék
és ünnepkor mindig megjönnék!

Bácsi (Vajda) Sára

Házasságkötések

Braskó Béla és Tót Renáta 2018.10.06

Milan Grbić és Mirela Zec 2018.10.18

Slaven Mijatović és Klaudija Červenak 2018.11.29

ANYAKÖNYVI HÍREK

Újszülöttek

Kasza Géza és Klementina kislányuk **Emma**
Csípő Zoltán és Gáspár Andrea kisfiuk Csípő
Dávid

Stojanović Niko és Ivana kisfiuk **Vasilije**
Braskó István és Szolga Marietta kisfiuk **Máté**

Elhunytak

Ilić Slavica szül. Stojanović novem-
ber 17, 62 évében

Török Mihály november 18, 54
évében

Szakács Ferenc november 7, 77
évében

Rimec Ilona szül. Vécsei Ilona
november 13, 78 évében

Prentović P. Bosiljka szül. Zeljković
november 14, 92 évében

Harangozó Rozália szül. Hallgató
Rozália november 22, 78 évében
Žmukić Mladen Mišo november 29,
64 évében

Id. Szolga Sándor december 1, 90
évében

Kollár Irén szül. Tojzán Irén decem-
ber 6, 80 évében

Ljubomir Mihović december 8, 92
évében

Az anyakönyvi hírek adatait a helyi orvosi rendelőből, az anyakönyvvezetői irodából, valamint a "Tiho" temetkezési vállalatától kaptuk.

Fecske. Kiadja a Zöld Dombok környezet- és közösségfejlesztési szervezet, Bácsfeketehegy, JNA 24. Tel/fax: 024/739-063.

E-mail: feketicsifecske@gmail.com Folyószámlaszám: 310-8659-38. www.feketics.com

Tördelés: Bácsi Róbert. Munkatársak voltak: Bácsi (Vajda) Sára, Bíró Csaba, Bede Noémi, Ficze Tímea Dr. Kerekes József, Fekete Andor, Kerekes Zoltán, Orosz Attila, Papp Julianna, Sárközi Ottília, Sárközi István, Szukola Béla, Szarka Zsófia, Juhász Attila. Készült Bácsfeketehegy a P.S. Print & Design nyomdában 2018. december

СРП – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
659.3 (497.113)

FECSKE: bácsfeketehgyi havilap / szerkesztő Bácsi Róbert.
– I. évf., sz. (2004) –. Bácsfeketehgy: Zöld Dombok környezet- és
közösségfejlesztési szervezet, 2004. – Illusz.: 30 cm

Mesečno.

ISSN 2217-3706

COBISS SR-ID 201634567

A FEKETICS ME KARÁCSONYI MŰSORA

2018.12.15. szombat 19 óra Színházterem

Álmodjunk együtt

Áldott ünnepeket kíván a Feketics ME és szakosztályai!

Megvalósult
a Magyar Kormány
támogatásával

